

Lucija *životna priča*
Šerbedžija

Glazba je moja ljubav,
možda i veća od glume.
Zjenice mi se najviše šire
kada pjevam, no ona mi je
ipak hobi i onda sam samim
time i opuštena

TOMISLAV MILETIĆ/PIXSELL

Lucija i Jelena Perčin na sceni HNK kao prezen-terice na dodjeli Večernjakove ruže u ožujku 2023. godine

Toni Volarić

Lucija Šerbedžija. Ajme meni kako smo kao mladići puni hormona nekih sad već davnih dana uzdisali za njom. Nije bila samo zgodna, svoja, pozitivno drska i nama iz Dubrave pomalo nedostupna, nego je od samog početka bilo jasno

da je riječ o karakternoj i posebno karizmatičnoj glumici i još kćeri Rade Šerbedžije. Danas ima 50 godina, dvoje djece, jednako je zgodna, elokventna i svoja, a i iza nje su sad već brojne uloge, posebno u kazalištu, nekoliko Zlatnih arena za filmske uloge i stalno je zaposlena u Zagrebačkom kazalištu mladih. Publika ju pamti po ulogama u filmovima "Bogorodica", "Polagana predaja", "Nebo sateliti", "Nafaka", svjetskom hitu "Svetac" s Valom Kilmerom, "LJ, kao ljubav" i drugim filmskim ulogama. Slično kao i otac koji već odavno objavljuje albume i održava koncertne turneje, Lucija se ipak polako, pjesmu po pjesmu, šulja i na glazbenu scenu. Objavila je nekoliko zanimljivih singleova od "Vodi me", preko obrade legendarne skladbe Arsena Dedića, "Proljeće bez tebe", koju je proslavila

Ksenija Erker, pa do obrade pjesme "Pitaš gdje je moja ljubav" Livia Morosina. Iako ju mediji nerijetko prate, što zbog oca, što zbog njezinih uloga, Lucija ne pokušava ostaviti dojam nedodirljivosti, puno se smije i otvoreno govori o životu, ljubavi, rastavi, odgoju djece, izboru uloga, a posebno o glumi. I da, već ima plan. Kad djeca postanu samostalna i počne im mamica ići na živce, ode Lucija na Silbu.

Srce vam je u životu udarilo više od dvije milijarde puta, u kojim trenucima najjače, dakle koji su to najvažniji trenuci koje nećete zaboraviti?

Ha, zasigurno su na prvom mjestu trenuci kad sam svoju djecu prvi put ugledala i poljubila. Njega u čelo, a nju u obraz. Tu su još i prve zaljubljenosti i razne premijere predstava, pa jednako s time onda kad

PRIVATNI ALBUM

BORIS SCITAR/PIXSELL

ZARKO BASIC/PIXSELL

Lucija kao djevojčica (sasvim gore); s ocem Radom Šerbedžijom na koncertu u povodu otvaranja 10. sezone kazališta Ulysses u srpnju 2018. godine (gore lijevo); s Paolom Magellijem koji spada u listu redatelja s kojima obožava raditi u kazalištu (gore desno)

sam u prirodi, na Sljemenu ili u Gorskom kotaru, a da i ne spominjem zalaske sunca na mom otoku, Silbi.

Što je u vašem profesionalnom životu aktualno, što se priprema, što izvodi, kakvo će biti ljeto?

Trenutno su u Zagrebačkom kazalištu mladih, mom matičnom kazalištu, počele probe za predstavu pod vodstvom Boruta Šeparovića, pod radnim naslovom "Svlačionica ili Jezik kopačke". Fenomenalan tekst koji su napisali Filip Grujić i Ivan Ergić. To će biti praižvedba i stvarno rijetko dobar tekst koji je duhovit pa te polako izokrene, primi za grkljan i nokautira na kraju. Baš sam sretna da sam u toj podjeli i već, nakon samo par dana, uživamo na najjače. Super je podjela i Borut nas sjajno vodi, a premijera će biti na jesen. U ljeto je

već 23 godine kako igramo "Kralja Leara" i tome se isto silno radujem.

Kako verbalizirati strast za glumom i kreacijom, osim, naravno, genetskom predispozicijom?

No, u 4. razredu srednje Klasične gimnazije, u koju sam išla, svi su već u mom razredu točno znali na koji će fakultet i koji su im planovi za budućnost, dok ja stvarno pojma imala nisam. Uvijek sam bila loša u matematici, fizici i kemiji i znala da zihert nije moj smjer. Obožavala sam konje još od djetinjstva, završila Plesnu školu "Ane Maletić" i nižu muzičku od koje sam odstala. Naime, budući da mi je mama imala apsolutni sluh i čim bi sjela za klavir, a prvi put čula neku pjesmu, ona bi je savršeno odsvirala, a bome me i solfeggio nervirao. Pa sam se nekako, stjecajem okolnosti,

pred kraj srednje zatekla u New Yorku u posjeti sestričnici. Bila sam tamo mjesec dana i otkrila čuveni Actors studio koji su pohađali mnogi veliki, od Marilyn Monroe, Marlon Brando do Al Pacina. U letku koji sam vidjela pisalo je da se daju satovi glume, plesa, pjevanja i jahanja konja. Rekoh, evo, brate, pa ovo je za mene stvoreno i tada sam odlučila da ću za to aplicirati. Međutim, u to moje vrijeme, da bih to upisala, trebala je studentska viza pa sam se spremila za akademiju pod mentorstvom najdivotnije Alme Price i išla se prijaviti na sve fakultete glume u bivšoj Jugoslaviji. U međuvremenu sam saznala da je prijemni u Sloveniji na slovenskom, što nisam mogla, a Sarajevo je bilo na isti datum kao Zagreb. Tako su mi ostali samo Zagreb i Beograd na koje sam primljena i odlučila se iz raznih tadašnjih razloga za Zagreb. Dobila sam studentska prava, počeo je rat, ja sam upisala akademiju 1991. i ništa od Amerike. Eto me tu, ali nisam nezahvalna, tko zna šta bi bilo da je bilo. Što se kazališta tiče, stvarno sam još na trećoj godini akademije od Bobe Jelčića dobila priliku zaigrati glavnu ulogu uz famoznog Ivicu Vidovića i time postati stipendistica Dramskog kazališta Gavella. U kazalištu sam imala sreće raditi s najdivnijim režiserima, od Magellija, Buljana, Kice, Milera, Lorencija, Boruta i Senke Bulić.

Jeste li imali ili imate domaće ili pak svjetske uzore, čija vas gluma oduševljava?

Naravno. Kako sam odrastala, najveći idoli bile su mi Jessica Lange i Lauren Bacall. Čak su mi u mladosti neki udvarači govorili da malo ličim na Lauren, pa sam se nadala da je to istina. Tu su još naravno Meryl Streep i Cate Blanchett, a od glumaca nezostavni Robert De Niro i Marlon Brando. Zaljubljena sam u sve uloge i jedva čekam svaku novu ulogu francuske glumice Marion Cotillard i Joaquina Phoenixa. Tako jedva čekam da u kina dođe "Joker 2". Jer dobar dio svjetske publike, čim vidi ime tih glumaca, odmah planira odlazak u kino.

Tako je bilo i s vašim ocem i nekim njegovim kolegama?

Da, imati Radu, Fabijana Šovagovića, Ivu Gregurevića ili Borisa Dvornika u filmu ili seriji značilo je da možete računati na puno veću gledanost nego inače.

Svoju ste širu obitelj jednom nazvali nomadima, posebno zato što se mnogi bave umjetnošću?

Većina su u umjetnosti. Moja mama je bila balerina, tata je glumac, njegova sadašnja supruga je kazališna redateljica, sestre se bave kazalištem i muzikom, a brat je filmski redatelj. Čini mi se da smo i mi neki dokaz teorije da jabuka ne pada

Na akademiji sam imala genijalne profesore, ali sve nas se htjelo uklopiti u neki savršeni kalup. Poslije mi je trebalo dosta godina da shvatim svoju individualnost

PRIVATNI ALBUM

U mladosti je išla u plesnu i glazbenu školu, obožavala konje, ali nije bila sigurna u to što želi biti u budućnosti

daleko od stabla. U djetinjstvu i mladosti si u takvom okruženju i nije slučajno da djeca umjetnika i sama krenu istim ili sličnim putem. No ipak, moja sestra Vanja je odvjetnica i na nju računam jednog dana kad se bude rješavalo pitanje mog smještaja u staračkom domu. A nomadima sam nas prozvala zbog toga što smo tako raštrkani po cijelom svijetu i ne možeš nam "staviti soli na rep". Svi se okupljamo samo dva puta na godinu, i to za Božić i na ljetovanju.

Kako vam se bilo probuditi kao rastavljena žena s dvoje djece?

Prekidi i rastanci su sami po sebi jako stresni, ali meni to nije bilo tako dramatično jer ionako nikada nismo živjeli zajedno (bivši suprug i otac djece, redatelj Filip Gajić, op.a.). A i prije nego što smo se vjenčali, dvadeset smo godina bili najbolji prijatelji, pa sam ja upoznala sve njegove cure i on sve moje dečke. Vjerojatno smo se morali negdje spojiti kako bismo imali to dvoje prekrasne djece i ja sam mu beskrajno zahvalna jer sam si stalno objašnjavala kako još nije pravi trenutak da preuzmem tu odgovornost. Jer, kao, moram još svašta napraviti prije nego se odlučim posvetiti nekom drugome. On je bio taj koji je rekao - kad ću ako ne sad. Dan-danas, ne mogu reći da smo prijatelji, ali smo u vrlo korektnim odnosima. Klincima rastava nije posebno teško pala jer su navikli da nismo svi zajedno, nego je on u Beogradu, a mi u Zagrebu.

Pitao sam vašeg tatu jedanput što je život. Rekao mi je rodiš se, malo igraš, puno se nadaš, malo ljubiš, ponekad tuguješ, u tom smislu. Što je vaš polustoljetni život na Zemlji za vas?

Hvala vam puno što ste me podsjetio na polustoljetnu situaciju, haha... No, slažem se s taticom, a i s Oliverom "šaka suza vrića smija ča je život vengo fantazija". Dakle, ja sam prijevremeno rođeno dijete, za koje se stvarno nije znalo hoće li preživjeti i doktori su mi davali male šanse i rekli tati ateistu da ode na Kamenita vrata svijeću zapaliti, šta je i napravio. Ja sam vam urođeni najveći hipohondar koji ne ide doktoru zbog straha od dijagnoze. Međutim, isto tako sam i borac koji sreću vidi u jednostavnosti tipa, kako bi Béla Hamvas rekao, tajna skoka u trenutak - to je besmrtnost... divno, zar ne?

Po meni, kad sam dobio djecu, od brige za te nove duše počeo sam stariti. Jesu li vam djeca motiv?

Naravno da jesu, bez obzira na to što su sad u tinejdžerskoj groznici i hormoni u našoj kući divljaju sto na sat, predivno je kad vidiš te svoje nekad bebe da su odrasli u samostalne misleće i dobre ljude neke, e tad si kažem bravo.

Djeca "u sjeni roditelja" kao Gibo, Matija Dedić, Alan Bjelinski, Ana Kvrgić, Boris Novković, dvoje Šovagovića i drugi znaju kako je rasti ispod hrasta. Pa kako je bilo vama u djetinjstvu?

Moje djetinjstvo je bilo, doduše, puno na probama i snimanjima itd., ali to mi je donijelo samo bogatstvo i prioritet da sam s tim nekim fantastično zanimljivim ljudima i situacijama odrastala. Rade je prije svega fantastičan tata koji je uvijek svoju djecu stavljao na prvo mjesto, tako da nisam imala nikad osjećaj da sam u nekoj sjeni. Eventualno u pošti illi banci, u tinejdžerskim danima, kad bi skužili čija sam pa me preko reda pustili, a ja se zacrvjenjela.

Sjećam se vaše "zaludenosti" plesom, koliko vam to pomaže u glumi?

Naravno da pomaže što imam dvije diplome, pa u koordinaciji u osjećanju vlastitog tijela na sceni, mada koliko sam se lomila u životu, ne briljiram baš koliko sam školovana.

Kim Cattrall mi je rekla da je svjesna da će ju uloga Samanthe vječno pratiti.

Imate li takvu ulogu ili je tek očekujete?

Nemam, hvala Bogu dragome, a ne bih ni željela ulogu koja će me za cijeli život obilježiti. Veselim se svakoj kao da je prva i kad se prestanem veseliti, promijenit ću zanimanje.

Nije li to za sada, od filmskih, "Bogorodica", za koju ste dobili jednu od dvije Zlatne arene. Kako danas gledate na taj film?

Ne bih rekla. Bez sumnje sam zahvalna Nevenu Hitrecu što mi je tako mladoj, nakon samo jedne uloge, i to u filmu "Mondo Bobo", dao priliku da igram tako veliku i glavnu ulogu. Ali ne mogu reći da me obilježila, odigrala sam još dosta drugih. A i iz tko zna kakvih razloga, imala sam puno više kazališnih nego filmskih uloga.

Može li glumac biti na plaći, je li to inspirativno?

Pa naravno da je i više nego inspirativno, u današnjim klimavim vremenima, kada je sve poskupjelo preko noći prelaskom u euriće, i kada generacije i generacije mladih ljudi nemaju za kruh zaraditi. Ja sam i više nego zahvalna ne samo da sam stalno zaposlena već da sam po mom senzibilitetu u najboljem mogućem kazalištu gdje smo svi kao obitelj.

U kazalištu, za razliku od filma, reakciju publike imate istog trenutka?

To je upravo ta moć kazališta koje je živo tkivo. Imaš probe pa premijeru i sa svakom novom predstavom može se recimo pokvariti reflektor ili otkazati tonski pult, kolega može kasniti s izlaskom na scenu ili pak ja zaboravim neki tekst. To daje kazalištu ljepotu jer to živo tkivo mora reagirati u trenutku, krenuti improvizirati i izvući se

iz problema. Ja to obožavam u kazalištu. A film snimaš i snimaš, prođe puno vremena i na premijeri moliš Boga da se nećeš previše razočarati. Gledaš i ne možeš ništa popraviti. No, s druge strane, film ima tu dimenziju vječnosti.

Jeste li posebno voljeli neke svoje kazališne uloge?

A nema vam toga kod mene. Ja samo gledam s kim radim a ne što radim. Kad me zovu redatelj, ne želim niti pitati koji tekst i koju ulogu radim. Ne zanima me to nego ekipa. Već toliko povjerenja imam u redatelje s kojima radim, a gore sam ih spomenula, da znam da mi neće ponuditi nešto tek tako.

Akademija je u zadnje vrijeme djelomično na lošem glasu. Koliko ste ondje stvarno naučili o poslu, je li vas pripremila?

Ha, ne znam kako je sada. U moje vrijeme, prije milijun godina, imala sam genijalne profesore, ali nekako nas se sve htjelo uklopiti u neki savršeni kalup. Trebalo mi je dosta godina nakon diplome da shvatim svoju individualnost i radim na svojoj osobnosti.

Neke se glumice skromnih karijera i talenata naslikavaju po medijima, je li ta vrsta prisutnosti neophodna za dobivanje angažmana?

E to ste stvarno krivu osobu pitali. Moguće da bih već renovirala stan koji je u potresima stradao i kupila novi auto nakon 18 godina da se naslikavam i imam talenta i ambicije za društvene mreže. No, bez daljnega, poštujem kolegice koje su odlučile na taj način se boriti za egzistenciju. To je ozbiljan posao, smisliti kadar pa ga instalirati na Instagram.

Jeste li previše nekonvencionalan i neformalan tip osobe za ovaj posao u ovom podneblju?

Vrlo moguće, mada ja volim svoj posao i ne bih se žalila.

Je li vam glazba i pjevanje neki bijeg ili?

Ma glazba je moja ljubav, možda i veća od glume. Zjenice mi se najviše šire kada pjevam, vrlo moguće zato što mi je to prije svega hobi pa sam, samim time, i opuštena. Vidim se u budućnosti da ću se tim zjenicama posvetiti, haha.

Što vam je otac savjetovao u profesionalnom smislu?

Hmm, rekao mi je genijalnu stvar kad sam dobila prvu Zlatnu arenu: "Lucija, nagrade su dobre da ih što prije zaboraviš." I još jednu kad sam ga pitala kako da neku pjesmu pročitam. Rekao je: "Izgovori kao da si je ti napisala."

Nekada je postojala kritika predstave ili filma, što nam se to dogodilo?

A, da, na žalost, nema više relevantnih kritika kao kad sam kao klinka počinjala,

da ti budu ili vjetar u leđa ili da se nad njima zamisliš jer su argumentirane i pametne. Danas je to uglavnom površnog karaktera pa ih niti ne pratim.

Koliko vam znače nagrade, donose li nešto?

I sama sam nekoliko puta bila u žiriju i znam dobro da je nagrada stvar kompromisa. Naravno, ako je nešto toliko dobro, odluka pada jednoglasno, bez razmišljanja, no ako nije, nađemo se negdje na sredini. Nagrada je, naravno, lijepo priznanje i čast za trud i energiju koja se ulaže i svakako ju je lijepo dobiti.

Jesu li prošla vremena kad ste se mučili s pamćenjem teksta? Bacate li tekstove po kući kao mnogi glumci?

Od djetinjstva imam urođeno skoro pa fotografsko pamćenje tako da s učenjem povijesti, biologije ili sada teksta, nikada problema nisam imala.

U glazbi nedostaju dobri tekstovi, kako je sa scenarijima?

Pa ne znam koliko u glazbi nedostaju dobri tekstovi, Urban, na primjer, što god napiše, zabija gol u rašlje, kako bi se reklo, iliti Cohen ili Dylan, nemojmo generalizirati. Obožavam i jako cijenim poeziju pokojnog Momčila Popadića. A i famoznih pisaca i spisateljica na ovim prostorima ima, da ne nabrajam. Uglavnom, u deficitu smo u mnogočemu, ali u tome nismo, naprotiv.

Postoji li ljubav koja se ne troši, ili je to samo prema djeci?

Ljubav, ako je prava, a prema djeci je urođena, dakle bez pogovora, samo raste, nema vremena, a i glupo je da se troši. S vremenom ljubav poprima nove oblike i dimenzije.

Prihvaćate li ponekad posao samo zbog egzistencije. Niste među njima, ali kod nas glumci i glazbenici voze Glovo ili Uber?

Sad sam stalno zaposlena i u pola stoljeća, kako ste rekli (haha), potpuno razumijem, poštujem i prihvaćam da glumci, ukoliko nemaju priliku raditi svoj posao, rade neki drugi da plate račune i osjećaju se korisnima. Tako sam i ja, davno doduše, kad sam bila samostalna glumica, već poznata i sa dvije Arene, radila kao prodavačica na Trgu u parfumeriji, pa bi došli ljudi i pitali - jel' to skrivena kamera.

Jesu li audicije i casting sessioni vani pošteniji nego ovdje?

Nisu, uglavnom je to ista stvar, osobno ih se užasavam.

Nosite li, bez obzira na iskustvo, ulogu kući?

Ja sam štreberica po prirodi i ulogu nosim u sebi 24 sata dnevno. Kad prođu probe ili predstave, i dalje mi se u glavi vrte scene i situacije pa mi doma, kad dođem, treba neko vrijeme da ateriram i prebacim se u

realnost. Za to su mi najbolja prečica dobra knjiga ili što gluplja serija.

Kako spavate?

Odlično, da ne ureknem. Od rođenja imam bolesne oči, strabizam se to zove, tj. kad ti svako oko u svoju stranu bježi - panoramaview - pa su me već od malih nogu doktori naučili, jer je to bolest slabih očnih mišića, da moram spavati osam sati. Tako da ja, koji god problem ili stres u životu bio, minimalno osam odradim, nekad bome i deset. Najljepši kompliment na tu temu od frendova mi je bio - Lucija, ti stvarno imaš čistu savjest hahaha.

Skladatelj Bruno Bjelinski tražio je da bude pokopan na Silbi. Što vama znače taj otok i more općenito? Pere li more naše brige?

Uz šumu, more mi je sve, a naročito Silba moja, gdje vrijeme stane i zaboravim koji je dan u tjednu, pa čak i mjesec. Gledam zalaske, u vrtu sam s biljkama mojim, slušajući tišinu... to je taj moj prijeko potrebnii zen... Da skratim, za par godina, kad mojim tinejdžerima, najsladim, postanem još veće smetalo, bit ću na Silbi.

Oliver je tijekom ljeta odbijao poslove, a vi?

Voljela bih da to mogu, ali nažalost ne mogu si to financijski priuštiti. Ali da to mogu, sigurno ne bih ništa radila od 1. lipnja do 15. rujna.

Kako živite od poziva koji toliko volite?

Imam svaki mjesec za platiti račune, ali ne mogu živjeti luksuzno. Sin mi se bavi nogometom, a kći gimnastikom. No, ne smijem se žaliti jer uz osnovni ne moram raditi nikakav dodatni posao. Sve je poskupilo, a plaće to ne prate.

Razmišljate li o tragu koji ostavljate na kulturnom tkivu Hrvatske ili pak zapisu svog života?

Nimalo... to mi sad već djeluje kao nekrolog da mi pišemo... i prilično pretenciozno da ja sada nešto na tu temu kažem...

Znate li kako teško žive mnogi u publici?

Vrlo vjerojatno, ali su bar bili toliko dobri prema sebi da se dođu izmaknuti iz svoje rutine i svakodnevice i malo obogatiti i nahraniti dušu u kazalištu. Oni su najbogatiji ustvari, da njih nema, i mi bismo izgubili smisao.

Što da učimo klince, da uče, puno rade i budu poštenji?

Mislim da ih ne treba učiti već pratiti i biti tu budni uz njih i otvoreni kad zapne. Oni su, bar moji, toliko napredniji i pametniji u svakom smislu. Eto, možda sam nepopravljivi utopist i romantičar, ali ja ustvari svakim danom od njih ponešto naučim, između ostalog i kako razgovarati za ovaj intervju, budući da sam totalni idiot i nepismena na tu temu.